

დანიელის წიგნი — ას ორმოცდამეთვრამეტე ნაწილი

ხილვის გახსნა: დანიელში გლოვის დღეების გაგება

Jeff Pippenger

2024-03-25

სპარსეთის მეფის, კიროსის, მეფობის მესამე წელს გამოცხადებულ იქნა სიტყვა დანიელს, რომელსაც ბელტეშაცარი ერქვა; და ეს სიტყვა ჭეშმარიტი იყო, ხოლო განსაზღვრული დრო — ხანგრძლივი; და მან გაიგო ეს სიტყვა და ხედვის გაგება ჰქონდა. იმ დღეებში მე, დანიელი, სამ სრულ კვირას ვგლოვობდი. სასურველი პური არ მიჭამია, არც ხორცი და არც ღვინო შემოსულა ჩემს პირში; არც მცხებია სრულიად, ვიდრე არ შესრულდა სამი სრული კვირა. და პირველი თვის ოცდამეოთხე დღეს, როცა დიდი მდინარის, ანუ ხიდეკელის, ნაპირზე ვიყავი. დანიელი 10:1–4.

გამოცხადების მეთერთმეტე თავის სიმბოლური სამი დღე-ნახევრის განმავლობაში, როდესაც ორი მოწმე მკვდარნი წვანან ქუჩაში, ბელტეშაცარს ეცხადება „რამ“. მას ადრე უკვე ესმოდა „ხილვა“ (mareh), რადგან მეცხრე თავში გაბრიელი უკვე იყო მოსული და ხილვის გაგება მისცა მას.

დიახ, ჯერ კიდევ ლოცვაში ვლაპარაკობდი, როცა ის კაცი გაბრიელი, რომელიც თავიდანვე ხილვაში მყავდა ნანახი, სწრაფი ფრენით მოვლენილი, შემეხო სალამოს შესაწირავის ჟამს. მან განმაცნობა, მესაუბრა და მითხრა: ო, დანიელ, ახლა გამოვედი, რათა გაგხადო გონიერი და შეგძინო გაგება. შენი ვედრების დასაწყისშივე გამოვიდა ბრძანება, და მე მოვედი, რათა გაჩვენო ეს; რადგან დიდად საყვარელი ხარ. ამიტომ ჩასწვდი ამ საქმეს და გაიაზრე ხილვა. დანიელი 9:21–23.

„კაცი გაბრიელი, რომელიც“ დანიელს „დასაწყისში ხილვაში ენახა“, მიუთითებს „ხაზონზე“ — წინასწარმეტყველური ისტორიის ხილვაზე, რაც გულისხმობდა, რომ გაბრიელი დანიელს მერვე თავში ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოთა ხილვას განუმარტავდა. ხოლო „ხილვა“, რომელსაც დანიელი შემდეგ მეცხრე თავში უნდა დაჰკვირვებოდა, იყო „მარეჰ“ — გამოჩენის ხილვა. შემდეგ გაბრიელი დანიელს ორათას სამასწლიან წინასწარმეტყველებას ისტორიულად ანაწილებს.

მეცხრე თავი აღსრულდა დარიოსის პირველ წელს. როდესაც ბელტეშაცარი აცხადებს, რომ „გააზრებული ჰქონდა ხილვა“ „კიროსის მესამე წელს“, მას უკვე ორი წლის განმავლობაში ჰქონდა გაგებული „მარეჰ“ — ხილვა. ის, რაც ბელტეშაცარმა გლოვის „იმ დღეებში“ გააცნობიერა, იყო „საქმე“, ანუ ებრაული სიტყვა „dabar“, და იგი ხანგრძლივი იყო, რადგან დადგენილი დრო იყო ორი ათას ხუთას ოცი წელი.

დანიელს უკვე ჰქონდა ნაწილობრივ გაგებული ეს „საგანი“, რადგან იგი მეცხრე თავში აღასრულებდა ლევანთა ოცდამეექვსე თავის ლოცვას, და ეს არის „საგნის“ ლოცვა. „შვიდ ჟამზე“ მომატებული ნათელი მოეფინა, რომელიც ბელტეშაცარმა გლოვის იმ

ოცდაერთი დღის განმავლობაში შეიმეცნა; და გლოვის იმ დღეებში „შვიდ ჟამზე“ ნათლის მომატება წინასახავდა 1856 წელს „შვიდ ჟამზე“ მომატებულ ნათელს. მილერიტებმაც ადრე უკვე იცოდნენ „შვიდი ჟამის“ შესახებ, რადგან მას ქადაგებდნენ, მაგრამ უნდა დამატებულიყო კიდევ ნათელი, რათა ისინი გამოეცადა მათი ისტორიის სწორედ იმ წერტილში, როდესაც ფილადელფიური მოძრაობიდან ლაოდიკიურ მოძრაობაზე გადავიდნენ.

ბელთეშაცარის გლოვის დღეები პარალელურია იმ წინასწარმეტყველურ ისტორიასთან, როდესაც ფილადელფიური მოძრაობა 1856 წელს ლაოდიკიურ მოძრაობად გარდაიქმნა, ხოლო შემდეგ 1863 წელს — ლაოდიკიურ ადვენტისტურ ეკლესიად. როგორც ბელთეშაცარის, ისე მილერიტების ისტორიაში „შვიდ ჟამზე“ მომატებული ნათელი თანხვდება მესამე ანგელოზის ლაოდიკიური მოძრაობის გადასვლას ას ორმოცდაოთხი ათასის ფილადელფიურ მოძრაობაში, და გლოვის დღეებში, რაც დაყოვნების ჟამს მოიცავს, როდესაც „შვიდ ჟამზე“ მომატებული ნათელი უნდა გამოცხადებულიყო.

ბელთეშაცარი წარმოადგენს როგორც მაცნეს, ასევე მოძრაობას. მისი გლოვის დღეებში მაცნეს მართებს, გაიგოს „საქმე“, რომელიც ჭეშმარიტებაა, და შემდეგ ეს „საქმე“ წარუდგინოს მოძრაობას, როდესაც მიქაელი 2023 წელს აღადგენს ორ მოწმეს.

ებრაული სიტყვა „mareh“ (ქრისტეს გარეგნობის ხილვა), რომლის გაგებაც, როგორც პირველ მუხლშია აღნიშნული, დანიელს მიეწერება, დანიელის უკანასკნელ ხილვაში ოთხჯერ არის წარმოდგენილი. ორჯერ იგი ითარგმნება როგორც „ხილვა“, და ორჯერ — როგორც „გარეგნობა“. პირველად, როდესაც დანიელი ამ სიტყვას პირველ მუხლში იყენებს, იგი აღნიშნავს, რომ „ხილვა“ გაიგო; ხოლო დანარჩენი სამი მოხსენიება მიუთითებს დანიელის მიერ ხილვის გამოცდაზე. მეექვსე მუხლში ქრისტეს სახე იყო „როგორც ელვის ‘გარეგნობა“.

და პირველი თვის ოცდამეოთხე დღეს, როცა ვიდექი დიდი მდინარის, ჰიდექელის, ნაპირზე, ავაპყარი თვალნი ჩემნი, შევხედე, და აჰა, ერთი კაცი, სელით შემოსილი, რომლის წელიც უფაზის რჩეული ოქროთი იყო შემოსარტყლული. მისი სხეულიც ბივრილსა ჰგავდა, მისი სახე — ელვის ხილვას, მისი თვალები — ცეცხლის ლამპრებს, მისი მკლავები და მისი ფეხები — გაპრიალებული სპილენძის ბრწყინვალეობას, ხოლო მის სიტყვათა ხმა — მრავალთა ხმის მსგავსად. და მე, დანიელმა, მარტო ვიხილე ეს ხილვა, რადგან ჩემთან მყოფმა კაცებმა ვერ იხილეს ეს ხილვა; მაგრამ დიდი ძრწოლა დაეცა მათ, ისე რომ გაიქცნენ დასამალავად. ამიტომ მარტო დავრჩი და ვიხილე ეს დიდი ხილვა, და არ შემომრჩა ძალა, რადგან ჩემი მშვენიერება ჩემში ხრწნილებად იქცა, და ძალა ვერ შევინარჩუნე. დანიელი 10:4–8.

არსებობს კიდევ ერთი ებრაული სიტყვა, რომელიც ითარგმნება როგორც „ხილვა“, და მას შემდეგ შევეხებით, რაც ებრაული სიტყვის „მარეჰ“ ზოგიერთი მახასიათებელი წარმოვადგინეთ. წინა მუხლებში სიტყვა „სახე“ სწორედ ებრაული სიტყვა „მარეჰ“-ია. იგივე სიტყვა მეთექვსმეტე მუხლში ითარგმნება როგორც „ხილვა“. მეთექვსმეტე მუხლში ქრისტეს ხილვამ დანიელი დაამწუხრა.

და აჰა, კაცთა ძეთა მსგავსების მსგავსი ერთი შეეხო ჩემს ბაგეებს; მაშინ გავაღე ჩემი პირი, ვილაპარაკე და ვუთხარი ჩემს წინ მდგომს: ოჰ, ჩემო უფალო, ხილვის გამო ტკივილები დამატყდა თავს და ძალა აღარ შემომრჩა. დანიელი 10:16.

ებრაული სიტყვა, რომელიც ითარგმნება როგორც „მწუხარებანი“, ნიშნავს საკინძეს, ხოლო ქრისტეს გამოჩენის „ხილვა“, რომელიც დანიელმა იხილა ამ მუხლში, საკინძეზე შემობრუნდა. „საკინძე“ წინასწარმეტყველებაში წარმოადგენს გარდატეხის წერტილს.

არსებობს გაკვეთილები, რომლებიც წარსულის ისტორიიდან უნდა შევისწავლოთ; და ყურადღება სწორედ მათზეა მიპყრობილი, რათა ყველამ გაიგოს, რომ ღმერთი ახლაც იმავე გზებით მოქმედებს, როგორც მუდამ მოქმედებდა. მისი ხელი ხილულია მის საქმეში და ერებს შორის ახლაც, ზუსტად ისევე, როგორც მას შემდეგ ყოველთვის იყო, რაც სახარება პირველად ედემში ადამს ეუწყა.

„არსებობს პერიოდები, რომლებიც გარდამტეხ მომენტებს წარმოადგენს ერების და ეკლესიის ისტორიაში. ღვთის განგებულებით, როდესაც ეს სხვადასხვა კრიზისი დგება, იმ დროისთვის განკუთვნილი ნათელი ეძლევა. თუ იგი მიღებულია, სულიერი წინსვლა მოჰყვება; თუ უარყოფილია, სულიერი დაცემა და დაღუპვა მოსდევს. უფალმა თავის სიტყვაში გახსნა სახარების წინმსწრაფი საქმიანობა, როგორც იგი წარსულში მიმდინარეობდა და მომავალშიც გაგრძელდება, თვით საბოლოო დაპირისპირებამდე, როდესაც სატანური ძალები თავიანთ უკანასკნელ საოცარ მოძრაობას განახორციელებენ.“ Bible Echo, August 26, 1895.

მეთექვსმეტე მუხლი წარმოადგენს გარდამტეხ მომენტს იმ ისტორიაში, რომელსაც ბელტეშაცარი წარმოადგენს. ეს არის გარდამტეხი მომენტი როგორც რესპუბლიკური რქისთვის (ერისთვის), ისე პროტესტანტული რქისთვის (ეკლესიისთვის). იგი გამოხატავს კრიზისს და აღნიშნავს იმ წერტილს, სადაც მოცემული ისტორიისათვის განსაკუთრებული ნათელი ეძლევა. დანიელისთვის გარდამტეხი მომენტი დადგა მაშინ, როდესაც იგი „შეეხნენ“ — სამჯერიდან მეორედ. დანიელს სამჯერ უნდა შეხებოდნენ, და მეორედ შეხება დანიელისთვის გარდამტეხი მომენტი იყო; ხოლო ეს გარდამტეხი მომენტი იყო იმ სამჯერიდან მეორე, როდესაც დანიელმა იხილა „mareh“-ის ხილვა.

და აჰა, კაცის ძეთა მსგავსების მსგავსი ვინმე შეეხო ჩემს ბაგეებს; მაშინ გავხსენი ჩემი პირი, ვილაპარაკე და ვუთხარი ჩემს წინ მდგომს: ო, ჩემო ბატონო, ხილვის გამო ტკივილები დამატყდა თავს და ძალა აღარ შემრჩა. დანიელი 10:16.

მაღე შევეხებით სამ შეხებას. ოთხიდან პირველად, როცა დანიელი იყენებს სიტყვას „mareh“, იგი მოწმობს, რომ ხილვა გაიგო; ხოლო უკანასკნელი სამი მოხსენიება მის გამოცდილებას აღნიშნავს, როდესაც მან სინამდვილეში იხილა ის ხატი. მესამედ, როდესაც იგი ამ ხატის ხილვას აღნიშნავს, ეს არის მეთვრამეტე მუხლი, სადაც მას მესამედ ეხებიან.

და კვლავ მოვიდა და შემეხო ვინმე, რომელსაც ადამიანის მსგავსი სახე ჰქონდა, და მან განმამტკიცა. დანიელი 10:18.

მეორე შეხებისას, მეთექვსმეტე მუხლში, რაც „მარაკ“-ის ხილვაზე მეორე მითითებაა, მისი ძალა წარტაცებულია, ხოლო მესამე შეხებისას მისი ძალა აღდგება. მეათე, მეთექვსმეტე და მეთვრამეტე მუხლებში დანიელს ეხებიან. მეექვსე მუხლში დანიელი ხედავს ქრისტეს გარეგნობას, შემდეგ კი გაბრიელს, ხოლო მეათე მუხლში გაბრიელი პირველად ეხება დანიელს.

მაშინ აღვაპყარი ჩემი თვალები, შევხედე, და აჰა, ერთი კაცი, სელით შემოსილი, რომლის წელიც ოფაზის წმინდა ოქროთი იყო შემოსარტყლული. მისი სხეულიც ბივრილს ჰგავდა, მისი სახე — ელვის იერს, მისი თვალები — ცეცხლის ლამპრებს, მისი მკლავები და მისი ფეხები — გაპრიალებული სპილენძის ფერს, ხოლო მისი სიტყვების ხმა — მრავალთა ხმის მსგავსს. და მე, დანიელმა, მარტო ვიხილე ეს ხილვა, რადგან ჩემთან მყოფმა კაცებმა ეს ხილვა ვერ იხილეს; მაგრამ დიდი ძრწოლა დაეცა მათ, ისე რომ გაიქცნენ დასამალავად. ამიტომ მარტო დავრჩი და ვიხილე ეს დიდი ხილვა, და აღარ შემრჩა ძალა; რადგან ჩემი სიკეთე შერყვნილებად შემეცვალა ჩემში, და ძალა აღარ შემრჩა.

მაგრამ მესმოდა მისი სიტყვების ხმა; და როცა მოვისმინე მისი სიტყვების ხმა, ღრმა ძილს მივეცი ჩემს სახეზე დაცემულმა, და ჩემი სახე მიწისკენ იყო მიქცეული. და, აჰა, ხელი შემეხო, რომელმაც დამაყენა ჩემს მუხლებზე და ჩემს ხელისგულებზე. და მითხრა: ო, დანიელ, კაცო დიდად საყვარელო, გაიგე სიტყვები, რომელთაც გუჟნები, და დადექი გამართულად, რადგან ახლა შენთან ვარ მოვლინებული. და როცა ეს სიტყვა მითხრა, ავდექი ძრწოლით. მაშინ მითხრა მან: ნუ გეშინია, დანიელ, რადგან პირველი დღიდანვე, რაც შენი გული მიაქცეოდა გაგებას და შენი ღმერთის წინაშე თავის დამდაბლებას, შენი სიტყვები შესმენილ იქნა, და მე მოვედი შენი სიტყვების გამო. მაგრამ სპარსეთის სამეფოს მთავარმა წინ აღმიდგა ოცდაერთი დღე; და, აჰა, მიხაელი, ერთ-ერთი უპირველესი მთავარი, მოვიდა ჩემს შესაწევნად; და მე იქ დავრჩი სპარსეთის მეფეებთან. ახლა კი მოვედი, რათა გაგაგებინო, რა შეემთხვევა შენს ხალხს უკანასკნელ დღეებში, რადგან ხილვა ჯერ კიდევ მრავალ დღეთათვის არის. დანიელი 10:5–14.

შემდეგ, მეთექვსმეტე მუხლში, დანიელს მეორედ შეეხებიან, როდესაც იგი ქრისტეს ხილვას ხედავს.

და როცა ასეთი სიტყვები მითხრა, პირი მიწისკენ მივაქცეი და დავმუნჯდი. და, აჰა, კაცის ძეგლი მსგავსების მქონემ ჩემს ზაგებებს შეეხო; მაშინ გავხსენი ჩემი პირი, ვილაპარაკე და ვუთხარი ჩემს წინ მდგომს: ო, ჩემო უფალო, ხილვის გამო ტკივილები დამეცა და ძალა აღარ შემრჩა. რადგან როგორ შეძლებს ამ ჩემი უფლის მსახური ელაპარაკოს ამ ჩემს უფალს? რადგან ჩემში მყისვე აღარ დარჩა ძალა და აღარც სუნთქვა დამრჩა. დანიელი 10:15–17.

მაშინ დანიელს მესამედ ეხებიან, გაბრიელის გამოჩენისას და არა ქრისტესი.

კვლავ მოვიდა და შემეხო ერთი, რომელსაც კაცის სახის მსგავსი იერი ჰქონდა, და განმამტკიცა მე, და მითხრა: ჰოი, დიდად საყვარელო კაცო, ნუ გეშინია; მშვიდობა შენდა; გამაგრდი, დიახ, გამაგრდი. და როცა მე მელაპარაკა, განვამტკიცდი და ვთქვი: ილაპარაკოს ჩემმა უფალმა, რადგან შენ განმამტკიცე მე. მაშინ მან თქვა: იგი

კი, რისთვის მოვედი შენთან? და ახლა დავბრუნდები, რათა ვიბრძოლო სპარსეთის მთავართან; და როცა წავალ, აჰა, მოვა საბერძნეთის მთავარი. მაგრამ მე გაჩვენებ იმას, რაც ჭეშმარიტების წიგნშია დაწერილი; და არავინაა, ვინც ამ საქმეში ჩემთან ერთად მტკიცედ დგას, გარდა მიქაელისა, თქვენი მთავრისა. დანიელი 10:18–21.

დანიელი სამჯერ ეხებიან, და პირველადაც და მესამედაც მას ანგელოზი გაბრიელი ეხება. მეორედ კი, როცა მას ეხებიან, ეს ქრისტეა. დანიელმა ერთი და იგივე ებრაული სიტყვა ოთხჯერ გამოიყენა, მაგრამ ამ ოთხიდან პირველად, პირველ მუხლში, იგი ამბობდა, რომ „ხილვა“ ესმოდა. ჭეშმარიტების გაგება მნიშვნელოვანია, მაგრამ ეს იგივე არ არის, რაც ჭეშმარიტების გამოცდა, როგორც მას დანარჩენ სამ შემთხვევაში დაემართა.

როცა დანიელის გლოვის დღეები დასრულდა, მას მიეცა ხილვის გამოცდილება, რომლის გაგებაც მას ჰქონდა ჯერ კიდევ მანამდე, სანამ მისი გლოვის დღეები დასრულდებოდა. ეს გამოცდილება შედგება სამი ეტაპისგან, რომლებიც სამი შეხებით არის წარმოდგენილი. პირველი და ბოლო შეხება გაბრიელის მიერ აღსრულდა, ხოლო შუა შეხება — ქრისტეს მიერ. პირველი და ბოლო შეხებები ებრაული ანბანის პირველი და ბოლო ასოები იყო. იმ მეორე ეტაპზე დანიელი ცნობიერად აღიარებს თავის მდგომარეობას, როგორც ურჩი ცოდვილისას თავისი უფლის წინაშე, და ამგვარად შუა შეხება წარმოადგენს ურჩობას, როგორც ეს ებრაული ანბანის მეცამეტე ასოთია წარმოდგენილი.

„მაგრამ პეტრე ახლა აღარ აქცევდა ყურადღებას არც ნავეზს და არც ტვირთს. ეს სასწაული, ყოველ სხვაზე მეტად, რომელიც კი ოდესმე ენახა, მისთვის ღვთიური ძალის გამოცხადება იყო. იესოში მან იხილა იგი, ვინც მთელ ბუნებას თავის მმართველობას უქვემდებარებდა. ღვთაებრიობის თანდასწრებამ მას საკუთარი უწმინდურება განუმჟღავნა. თავისი მოძღვრის მიმართ სიყვარულმა, საკუთარი ურწმუნოების გამო სირცხვილმა, ქრისტეს თავმდაბალი დამდაბლებისათვის მადლიერებამ და, უწინარეს ყოვლისა, უსასრულო სიწმინდის წინაშე საკუთარი უწმინდურების შეგრძნებამ, სრულიად დაძლია იგი. ხოლო სანამ მისი თანამგზავრები ბადის ნადავლს ამაგრებდნენ, პეტრე მაცხოვრის ფერხთით დაემხო და შეჰლაღადა: „განმეშორე მე, რადგან ცოდვილი კაცი ვარ, უფალო.““

ეს იყო ღვთიური სიწმინდის იგივე თანდასწრება, რომელმაც წინასწარმეტყველი დანიელი ღვთის ანგელოზის წინაშე მკვდარივით დააყენა. მან თქვა: „ჩემი მშვენიერება ჩემში ხრწნილებად გადაიქცა და ძალა აღარ შემომრჩა.“ ასე, როდესაც ესაიამ უფლის დიდება იხილა, შესძახა: „ვაი მე! რადგან დავიღუპე; ვინაიდან უწმინდური ბაგეების კაცი ვარ და უწმინდური ბაგეების მქონე ხალხის შუაში ვცხოვრობ; რადგან ჩემმა თვალებმა იხილეს მეფე, ცაბაოთ უფალი.“ დანიელი 10:8; ესაია 6:5. კაცობრიობა, თავისი უძლურებითა და ცოდვით, დაპირისპირებული იქნა ღვთაებრიობის სრულყოფილებასთან, და მან თავი სრულიად ნაკლოვანად და უწმინდურად იგრძნო. ასე ყოფილა ყველასთან, ვისაც ღვთის სიდიადისა და დიდების ხილვა მიენიჭა.

„პეტრემ წამოიძახა: „გამშორდი, რადგან მე ცოდვილი კაცი ვარ“; და მაინც იესოს ფერხთა ეჭიდებოდა, რადგან გრძნობდა, რომ მისგან განშორება არ შეეძლო. მაცხოვარმა უპასუხა: „ნუ გეშინია; ამიერიდან კაცთა დამჭერი იქნები.“ ესაიას მხოლოდ მას შემდეგ მიენდო ღვთიური უწყება, რაც მან იხილა ღვთის სიწმინდე და საკუთარი უღირსება. პეტრემაც მხოლოდ მას შემდეგ მიიღო მოწოდება ქრისტესთვის სამუშაოდ, რაც მიყვანილ იქნა საკუთარი თავის უარყოფამდე და ღვთიურ ძალაზე დამოკიდებულებამდე.“ *The Desire of Ages*, 246.

„მარეკ“ ხილვა ქრისტეს გამოჩინების ხილვაა, ხოლო ანგელოზი გაბრიელი წარმოდგენილია იმ მეორე და მეოთხე შემთხვევაში, როდესაც დანიელმა ეს სიტყვა გამოიყენა. პირველად ეს იყო განცხადება, რომ ბელტეშაცარმა გაიგო ხილვა, მაგრამ ბოლო სამი შემთხვევა გამოხატავს, რომ დანიელი თავად განიცდის ხილვას. იმ სამ შემთხვევაში, როდესაც დანიელი ხილვას განიცდის, მას ასევე ეხებიან.

პირველად იგი გაბრიელმა მაშინ შეეხო, როცა უკვე ნანახი ჰქონდა განდიდებული ქრისტეს ხილული სახე, და ამ გამოცდილებამ იგი დატოვა „ღრმა ძილში ჩემს პირველ, და ჩემი სახე მიწისკენ“. ხილვამ განყოფა გამოიწვია, რადგან ისინი, ვინც მასთან იყვნენ, „ხილვა ვერ იხილეს; არამედ დიდი ძრწოლა დაეცა მათზე, ისე რომ გაიქცნენ დასამალავად“. პირველ იმედგაცრუებაში იერემია „მარტო იჯდა, ღმერთის ხელის გამო“, ხოლო ბელტეშაცარს „ძალა აღარ დარჩა“, „რადგან“ მისი „მშვენიერება მასში ხრწნილებად იქცა, და“ მას „ძალა აღარ შერჩა“.

როგორც კი გაბრიელი პირველად შეეხო მას, შემდეგ გაბრიელმა დანიელი მუხლებზე და ხელის გულზე დასვა. მერე უბრძანა დანიელს, გაეგო მის მიერ ნათქვამი სიტყვები და წამოდგომილიყო, რაც მან აღასრულა, თუმცა კანკალებდა. შემდეგ გაბრიელი დანიელს უწვდის განმარტებას იმისა, რაც დანიელის გლოვის ოცდაერთი დღის განმავლობაში მოხდა. მან აღნიშნა, რომ სპარსეთის მეფეებთან ოცდაერთი დღის განმავლობაში ბრძოლის შემდეგ, მიქაელი ზეციდან ჩამოვიდა საბრძოლველად, ხოლო შემდეგ გაბრიელი მოვიდა, რათა ეპასუხა დანიელის ლოცვებზე და განემარტა დანიელისთვის, „რა შემთხვევა შენს ხალხს უკანასკნელ დღეებში.“ როდესაც მიქაელი ზეციდან ჩამოვიდა, გაბრიელი იქნა მოვლენილი, რათა დანიელისთვის უკანასკნელი დღეები განემარტა.

გაბრიელის განმარტება დანიელს მიეცა ოცდაერთდღიანი გლოვის დასასრულს, რაც გამოცხადების მეთერთმეტე თავის „სტრიქონი სტრიქონზე“ გამოყენებაში აღნიშნავს იმ დროს, როდესაც ეზეკიელს ოცდამეშვიდე თავში ორჯერ ებრძანება, იწინასწარმეტყველოს მკვდარ ძვლებზე, რათა ორი წინასწარმეტყველი მათი სამარხებიდან აღადგინოს. ეს ხდება მაშინ, როდესაც მიქაელი ზეციდან ჩამოდის და მოსეს სხეულს აღადგენს, ხოლო იუდას წიგნში უარს ამბობს სატანასთან ურთიერთობაზე. დანიელს კიდევ ორჯერ უნდა შეეხო მას შემდეგ, რაც გაბრიელმა გლოვის დღეების მიმოხილვა მისცა.

გაბრიელის დასრულების შემდეგ დანიელმა „პირი მიწისკენ მიმართა და დამუნჯდა“; შემდეგ თვით ქრისტემ „შეეხო“ დანიელის „ბაგეებს“, და მაშინ დანიელმა „გახსნა“ თავისი „პირი, ილაპარაკა და უთხრა ჩემს წინ მდგომს: ო, ჩემო უფალო, ხილვის გამო

ტკივილებმა მომიცვა და ძალა აღარ შემრჩა. რადგან როგორ შეძლებს ამ ჩემი უფლის მონა ელაპარაკოს ამ ჩემს უფალს? რადგან მე, იმწამსვე, აღარ დამრჩა ძალა და არც სუნთქვა აღარ არის ჩემში დარჩენილი.“

ქრისტეს ხილვისა და მასთან საუბრის გამოცდილება დანიელს მტკრად ამდაბლებს. იგი დამუნჯებული იყო და ასეთადვე დარჩებოდა, ქრისტეს რომ არ შეეხო მისი ბაგეებისთვის, როგორც ესაიას ბაგეები შეეხო სამსხვერპლოდან აღებულმა ნაკვერჩხალმა.

ამ კვლევას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

„როდესაც ესაიამ იხილა ეს გამოცხადება თავისი უფლის დიდებისა და დიდებულებისა, იგი ღრმად შეიძრა ღვთის სიწმინდისა და სიწმიდის შეგრძნებით. რაოდენ მკვეთრი იყო წინააღმდეგობა მისი შემოქმედის უბადლო სრულყოფილებასა და მათ ცოდვილ გზას შორის, ვინც, თვით მასთან ერთად, დიდხანს ირიცხებოდა ისრაელისა და იუდას რჩეულ ერად! „ვაი მე!“ — შეჰღაღადა მან, — „რადგან დავიღუპე; რადგან მე უწმინდური ბაგეების კაცი ვარ და ვცხოვრობ უწმინდური ბაგეების მქონე ხალხის შუაგულში, რადგან ჩემმა თვალებმა იხილეს მეუფე, ლაშქართა უფალი.“ მუხლი 5. თითქოსდა შიდა საწმიდარში ღვთიური თანდასწრების სრული ნათლის წინაშე მდგომმა, მან შეიცნო, რომ, თუ საკუთარ არასრულყოფილებასა და უძლურებაზე იქნებოდა დატოვებული, სრულიად შეუძლებელი იქნებოდა მისთვის იმ მისიის აღსრულება, რომლისკენაც იყო მოწოდებული. მაგრამ სერაფიმი იქნა მოვლინებული, რათა გაეთავისუფლებინა იგი მისი ტანჯვისგან და მოემზადებინა მისი დიდი მისიისთვის. სამსხვერპლოდან აღებული ცოცხალი ნაკვერცხალი დაედო მის ბაგეებზე ამ სიტყვებით: „აჰა, ეს შეეხო შენს ბაგეებს; და წარხოცილია შენი ურჯულოება და განწმედილია შენი ცოდვა.“ შემდეგ გაისმა ღვთის ხმა, რომელიც ამბობდა: „ვის მივავლინო და ვინ წავა ჩვენთვის?“ და ესაიამ მიუგო: „აჰა, აქა ვარ; მე მომავლინე.“ მუხლები 7, 8.

„ზეციურმა სტუმარმა მომლოდინე მაცნეს უბრძანა: „წადი და უთხარი ამ ხალხს: სმენით მოისმენთ, მაგრამ ვერ გაიგებთ; და ხედვით იხილავთ, მაგრამ ვერ შეიმეცნებთ. გაასუქე გული ამ ხალხისა, დაუმძიმე მათ ყურები და დაუხუჭე მათ თვალები, რათა არ იხილონ თავიანთი თვალებით, და არ მოისმინონ თავიანთი ყურებით, და არ შეიმეცნონ თავიანთი გულით, და არ მოიქცნენ, და არ განიკურნონ.“ მუხლები 9, 10.

წინასწარმეტყველის მოვალეობა ცხადი იყო; მას ხმა უნდა აემაღლებინა და გაბატონებული ბოროტებების წინააღმდეგ დაეპროტესტებინა. მაგრამ იგი შიშობდა ამ საქმის დაწყებას, თუ იმედის რაიმე დამაჯერებელი დასტური არ ექნებოდა. „უფალო, როდემდე?“ — იკითხა მან. მუხლი 11. ნუთუ შენს რჩეულ ხალხში ვერავინოდეს მიხვდება, ვერ მოინანიებს და ვერ განიკურნება?

მისი სულის ტვირთი შემცდარი იუდასათვის ამაოდ არ უნდა ტარებულიყო. მისი მისია სრულიად უნაყოფო არ უნდა ყოფილიყო. თუმცა ბოროტებანი, რომლებიც მრავალი თაობის განმავლობაში მრავლდებოდა, მის დღეებში ვერ მოიპოვებოდა. მთელი თავისი სიცოცხლის განმავლობაში იგი უნდა ყოფილიყო მომთმენი და

მამაცი მოძღვარი — განკითხვისაც და სასოებისაც წინასწარმეტყველი. ბოლოს, როდესაც ღვთიური განზრახვა აღსრულდებოდა, სრულად გამოჩნდებოდა მისი მცდელობისა და ღვთის ყველა ერთგული მაცნის შრომის ნაყოფი. ნატამალი უნდა გადარჩენილიყო. რათა ეს მომხდარიყო, ურჩ ერს უნდა მისწოდებოდა გაფრთხილებისა და ვედრების უწყებანი, როგორც უფალმა განაცხადა: „ვიდრე ქალაქები არ მოოხრდებოდეს ისე, რომ მკვიდრი აღარ იყოს, და სახლები — ისე, რომ კაცი აღარ იყოს, და ქვეყანა სრულიად არ გაუდაბურდეს, და უფალი შორს არ განარიდებდეს ადამიანებს, და დიდი მიტოვება არ იყოს ქვეყნის შუაგულში.“ მუხლები 11, 12.

„მძიმე სასჯელები, რომლებიც უნდა დასტეხოდათ თავს მოუნანიებელთ,—ომი, გადასახლება, ჩაგვრა, ძალაუფლებისა და ღირსების დაკარგვა ხალხთა შორის,—ყოველივე ეს უნდა მოვლენილიყო, რათა ისინი, ვინც ამაში შეურაცხყოფილი ღმერთის ხელს შეიცნობდნენ, მონანიებისაკენ წარმართულიყვნენ. ჩრდილოეთის სამეფოს ათი ტომი მალე უნდა გაფანტულიყო ხალხთა შორის და მათი ქალაქები გაუდაბურებულიყო; მტრული ხალხების გამანადგურებელი ლაშქრები კვლავ და კვლავ უნდა გადავლოდნენ მათ ქვეყანას; თვით იერუსალიმიც ბოლოს უნდა დაცემულიყო, და იუდა ტყვედ უნდა წაეყვანათ; თუმცა აღთქმული ქვეყანა სამუდამოდ მთლიანად მიტოვებული არ უნდა დარჩენილიყო. ზეციური მხილველის მიერ ესაიასთვის მიცემული დარწმუნება იყო: „მასში კიდევ იქნება მეათედი, და ის კვლავ დაბრუნდება და შეიჭმება; მაგრამ როგორც თერებინთს და მუხას, რომელნიც მოჭრის შემდეგაც ინარჩუნებენ თავიანთ ძირეულ არსებას, ასევე წმიდა თესლი იქნება მისი ძირეული არსება.“ მუხლი 13.

„ღვთის განზრახვის საბოლოო აღსრულების ამ დარწმუნებამ ესაიას გულს სიმამაცე შემატა. რა მნიშვნელობა ჰქონდა იმას, თუ მიწიერი ძალები იუდას წინააღმდეგ განწყობოდნენ? რა, თუ უფლის მაცნე წინააღმდეგობასა და შეწინააღმდეგებას შეხვდებოდა? ესაიამ იხილა მეფე, ცაბაოთ უფალი; მან მოისმინა სერაფიმთა გალობა: „მთელი ქვეყანა სავსეა მისი დიდებით“; მას ჰქონდა აღთქმა, რომ იეჰოვას უწყებანი განდგომილ იუდასადმი თან ახლდებოდა სულიწმიდის მხილველი ძალა; და წინ მდგარი საქმისათვის წინასწარმეტყველი განმტკიცდა. მუხლი 3. თავისი ხანგრძლივი და მძიმე მისიის განმავლობაში იგი თან დაატარებდა ამ ხილვის ხსოვნას. სამოცი წლისა თუ მეტხანს იგი იუდას ძეთა წინაშე იდგა, როგორც იმედის წინასწარმეტყველი, და სულ უფრო გაბედულად აუწყებდა ეკლესიის მომავალი გამარჯვების შესახებ თავის წინასწარმეტყველებებს.“ წინასწარმეტყველნი და მეფენი, 307–310.